

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 65.

Vydána dne 24. září 1938.

Cena: Kč 1.—.

Obsah: (185.—188.) 185. Nařízení o osobních úkonech a jiné osobní účasti při obraně státu a o věcných plněních za branné pohotovosti státu. — **186.** Nařízení o přechodném snížení celních sazeb na sádlo. — **187.** Nařízení, jímž se opětně mění vládní nařízení ze dne 13. listopadu 1936, č. 280 Sb. z. a n., kterým se mění poměr míšení mouky žitné (režné) a pšeničné mouky chlebové pro výrobu chleba, ve znění vládního nařízení ze dne 11. června 1937, č. 108 Sb. z. a n. — **188.** Nařízení o zvláštních zařízeních na vodách, vodních stavbách a jejich příslušenstvích.

185.

Vládní nařízení

ze dne 23. září 1938

o osobních úkonech a jiné osobní účasti při obraně státu a o věcných plněních za branné pohotovosti státu.

Vláda republiky československé nařizuje podle § 31, § 80, odst. 2, § 82, odst. 2, § 87, odst. 3 a 4, § 88, odst. 2, § 89, odst. 4, § 95, odst. 4 a §§ 195 a 197 zákona ze dne 13. května 1936, č. 131 Sb. z. a n., o obraně státu (dále jen zákon), k provedení §§ 66 až 99 tohoto zákona, a podle branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n., ve znění zákonů jej měnících a doplňujících:

Část 1.

Osobní úkony.

§ 1.

(1) Osob povolanych k osobním úkonům může být použito pro účely spojeneckých států i mimo území československé republiky.

(2) Osobě povolané k osobním úkonům může být zároveň uloženo, aby se dostavila k těmto úkonům s pracovním náradím a jinými věcnými prostředky potřebnými k výkonu určitého úkonu a s příslušnou osobní výbavou (oděvem, obuví, přiborem, stravou a pod.).

§ 2.

(1) Osvobozovací důvod podle § 68, odst. 1, písm. a) zákona může být zjištěn též úřední lékařskou prohlídkou při nastoupení k osobnímu úkonu nebo po něm. Pro posuzování tě-

lesné a duševní schopnosti k osobním úkonům mohou být vydány, jde-li o úkony pro potřeby branné moci, vnitřní směrnice ministerstvem národní obrany, a jde-li o ostatní úkony, ministerstvem veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v dohodě s ministerstvem národní obrany a zúčastněnými ministerstvy.

(2) K osvobozovacím důvodům podle § 68, odst. 1, písm. c), d), f) a h) zákona třeba přihlížeti též z moci úřední, pokud jsou úřadu (velitelství, obci) známy.

(3) Nedospělými dětmi podle § 68, odst. 1, písm. g) zákona rozumějí se děti do 14 let.

(4) Ustanovení § 68, odst. 3 zákona vztahuje se jen na zaměstnance těch podniků pro veřejnou dopravu, jejichž provoz nebyl zastaven.

§ 3.

Osoby podléhající pracovní povinnosti, jakož i osoby určené k zvláštním úkonům podle § 3 branného zákona nebudte k osobním úkonům zpravidla povolávány. Je-li třeba výjimečně je k těmto úkonům povolati, smí se tak státi, jde-li o osobu zaměstnanou v podniku důležitém pro obranu státu nebo o osobu určenou k zvláštním úkonům podle § 3 branného zákona, jen se souhlasem vojenské správy, ačli sama nedala podnět k povolání.

§ 4.

K osobním úkonům mohou být osoby k nim vybrané povolány, je-li třeba, i ústně, vyhláškou nebo jiným způsobem.

§ 5.

(1) Obce, jakož i veřejné úřady a orgány jsou povinny spolupůsobit při zjišťování (vy-

hledávání) osob podléhajících povinnosti k osobním úkonům a při vedení jejich evidence.

(2) Osoby jsoucí ve věku, v němž podléhají povinnosti k osobním úkonům, mohou být vyzvány vyhláškou nebo jiným způsobem, aby se hlásily a oznámily potřebné údaje.

(3) Osoby, jež mají být za branné pohotovosti státu povolány k osobním úkonům již v míru předvídaným, je možno vybrati již v době mimo tuto pohotovost a dodatí jim o tom zvláštní výměr.

(4) Osoby, jež byly podle předcházejícího odstavce vybrány k osobním úkonům, jsou povinny hlásiti každou změnu bytu do 8 dnů prostřednictvím obecního (městského, notářského) úřadu místa svého bydliště úřadu, který je k osobním úkonům vybral.

§ 6.

Jakýkoli opravný prostředek proti výběru nebo povolání k osobním úkonům je vyloučen; dovolání se nápravy z důvodu, že povolání odporuje ustanovení § 68 zákona, je upraveno v § 71 zákona.

§ 7.

Evidenci osob konajících osobní úkony vedou úřady nebo obce, pod jejichž dozorem úkony konají. Evidenci osob konajících osobní úkony pod dozorem vojenské správy vede vojenská správa.

§ 8.

Velitelství, úřady a obce mohou pro osoby, které pod jejich dozorem konají osobní úkony, vydati zvláštní služební řád. Služební řád vydaný obcemi vyžaduje schválení okresního úřadu.

§ 9.

O nárocích na zaopatření osob, kterým přísluší náhrada jako vojenským gážistům a pozůstalým po nich, rozhoduje ministerstvo národní obrany. U ostatních osob rozhodují úřady, které jsou povolány rozhodovati o obdobných nárocích válečných poškozců ze světové války a pozůstalých po nich.

§ 10.

(1) Přidělení osobu povolanou k osobním úkonům na práci některému zaměstnavateli k jeho žádosti (§ 78, odst. 3 zákona) je příslušný úřad (velitelství, obec), který k nim k tomu účelu povolal, a jde-li o osoby, které

osobní úkony již konají, to velitelství, státní úřad nebo obec, pod jejichž dozorem osoby ty úkony konají. Ukončením pracovního poměru u tohoto zaměstnavatele vstupuje taková osoba opět do poměru osoby konající osobní úkony, ačli z něho již před tím nebo při ukončení pracovního poměru nebyla výslovně propuštěna. Zaměstnavatel je proto povinen zpravit o ukončení pracovního poměru včas velitelství (úřad), kterému osobu přidělilo na práci, a osoba vystupující z pracovního poměru je povinna u tohoto velitelství (úřadu) ihned se hlásiti.

(2) Ochranná doba podle zákona ze dne 31. března 1925, č. 61 Sb. z. a n., o zachování pracovních (služebních) poměrů po dobu cvičení ve zbraní (cvičení služebních), končí u zaměstnanců, přidělených podle § 78, odst. 3 zákona o obraně státu na práci k některému zaměstnavateli, sedmým dnem poté, co skončilo přidělení na práci u zaměstnavatele; jestliže však osoba taková nebyla před skončením přidělení na práci nebo s tímto skončením z osobních úkonů propuštěna, končí řečená lhůta teprve sedmým dnem po propuštění z těchto úkonů.

§ 11.

Osobám propuštěným z osobních úkonů vydá k jejich žádosti velitelství, úřad nebo obec, pod jejichž dozorem úkony konaly, potvrzení o tom, že konaly osobní úkony, kdy a jaké, a jaká náhrada jim byla vyplacena.

§ 12.

Zvláštními předpisy může být pro osoby konající osobní úkony upraveno a nařízeno povinné nošení zvláštního zeyního označení (pásky na rukáve, odznaku, čepice a pod.). Předpisy ty vydává, jde-li o osoby konající osobní úkony pod dozorem vojenské správy, ministerstvo národní obrany, pro ostatní osoby pak ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem národní obrany.

Část 2.

Jiná osobní účast při obraně státu.

§ 13.

Jakýkoliv opravný prostředek proti uložení úkonu nebo funkce podle § 79 zákona je vyloučen; dovolání se nápravy z důvodu, že uložení funkce nebo úkonu odporuje ustanovení § 68, odst. 1, písm. c), e), h) a ch) zákona, je upraveno v § 79, odst. 2 a v § 71 zákona.

§ 14.

Za vykonání úkonů a funkcí uvedených v § 79 zákona přísluší toliko náhrada hotových výloh. O tom, kdo určí tuto náhradu, a o výplatě těchto náhrad platí obdobně ustanovení hlavy VII zákona, platná pro náhradu za osobní úkony, a předpisů ji provádějících. Proti rozhodnutí, jímž byla určena náhrada, je jakýkoli opravný prostředek vyloučen.

Část 3.

Věcná plnění.

§ 15.

Podle § 81 a následujících zákona lze s výjimkou toho, co ustanovuje § 16 tohoto nařízení, opatřovati pro účely obrany státu i věcné prostředky, jejichž držitelé jsou stát, země, okresy, obce a jiné veřejnoprávní korporace.

§ 16.

(1) Kromě případů stanovených již zákonem nelze věcná plnění ukládati dále také stran věcných prostředků, jejichž držitelem je vojenská správa.

(2) Při ukládání věcných plnění je přihlížeti kromě toho, co ustanovuje již § 85, odst. 5 zákona, též k tomu, aby nebyl ohrožen provoz podniků důležitých pro obranu státu, a jde-li o věcné prostředky držitelů uvedených v § 17, též chod veřejné služby.

§ 17.

(1) Je-li třeba, mohou být věcná plnění uložena i ústně, vyhláškou nebo jiným způsobem.

(2) Potřebné přípravy pro požadování věcných plnění, zejména zjišťování (vyhledávání) vhodných věcných prostředků, mohou být činné i v době mimo brannou pohotovost státu. Obce a jiné veřejné korporace a úřady jsou povinny při tom spolu působiti. Držitelé věcných prostředků jsou povinni na úřední výzvu hlásit potřebné údaje.

(3) Proti uložení věcného plnění není opravného prostředku; dovolání se nápravy z důvodu, že uložení to odporuje zákonu, upravuje § 86 zákona.

§ 18.

(1) Držitel je povinen poskytnouti věcné prostředky ve stavu způsobilém k jich náležitému použití. Je-li pro některý věcný prostředek platnými předpisy vůbec předepsáno,

že má být určitým způsobem vybaven nebo zařízení, musí odpovídati též těmto předpisům.

(2) U zvířat je možno uložit, aby byla poskytnuta s krmivem potřebným na určitou kratší dobu po jejich poskytnutí, u strojů pak, aby byly poskytnuty s pohonnými a provozními hmotami v obdobném množství.

§ 19.

Převzetí do vlastnictví věcných prostředků převzatých původně do užívání je třeba oznámiti držitelé, od něhož byly původně převzaty do užívání. Stane se tak úřadem (velitelstvím nebo obcí), jenž původně uložil poskytnouti věcný prostředek k užívání. Není-li držitel, od něhož byl věcný prostředek převzat do užívání, vlastníkem věcného prostředku, oznámí se převzetí do vlastnictví též vlastníkovi, je-li znám.

§ 20.

(1) Komisionálního přejímání je kromě případů uvedených v § 87, odst. 3 zákona třeba dále:

a) jde-li o nemovitost, i když pro náhradu za ni jsou rozhodně úředně stanovené sazby nebo ceny, nebo

b) jde-li o jiná věcná plnění, za která přísluší náhrada, pro jejíž výši jsou rozhodně úředně stanovené sazby nebo ceny, tu však jen tehdy, jestliže jejich obecná cena je podle názoru úřadu (velitelství nebo obce), jenž věcné plnění uložil, — a v případě podle § 21, odst. 5, věta druhá podle názoru vojenské správy — se zřetelem na stanovené sazby nebo ceny pravděpodobně vyšší než 5.000 Kč.

(2) Komisionálního přejímání v případech stanovených předchozím odstavcem a zákonem je třeba, jestliže se věcný prostředek odevzdává (přejímá) do užívání nebo do vlastnictví nebo jestliže poskytované věcné plnění záleží v povinnosti snášeti, aby s věcným prostředkem bylo naloženo způsobem, jakého žádají potřeby branné moci nebo obyvatelstva nebo jiné účely obrany státu.

§ 21.

(1) Přejímací komise podle § 87, odst. 4 zákona jsou — s výjimkou toho, co ustanovuje § 28 tohoto nařízení — složeny ze zástupy:

- okresního úřadu jako předsedy komise,
- finanční správy a
- toho odvětví státní správy, pro jehož

potřebu se věcné prostředky přejímají; přejímají-li se věcné prostředky pro potřebu branné moci, je jím zástupce vojenské správy.

(2) Jde-li o komisionální převzetí na území většího rozsahu, který přesahuje obvod okresního nebo zemského úřadu, může býti za předsedu komise stanoven na místo zástupce okresního úřadu zástupce zemského úřadu nebo ministerstva vnitra, obdobně podle zásad stanovených v § 8, odst. 1 vládního nařízení ze dne 13. ledna 1928, č. 8 Sb. z. a n., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů.

(3) Jestliže bylo věcné plnění uloženo na požádání obce nebo některé jiné osoby odlišné od státu nebo na požádání jiného úřadu než státního, je členem komise podle písm. c), odst. 1 ten, kdo věcné plnění požadoval, nebo jeho zástupce.

(4) Kdo budou do komise vysláni jako zástupce toho onoho odvětví státní správy podle odst. 1, písm. c), upraví vnitřní předpisy.

(5) Komise k převzetí věcných plnění uložených v poli podle § 85, odst. 2, třetí věty zákona skládá se toliko ze tří zástupců vojenské správy určených jejími vnitřními předpisy, jednoho z nich jako předsedy. Totéž platí, jestliže by šlo o převzetí jiného věcného plnění pro brannou moc, k němuž by pro naléhavost nemohla býti přibrána komise podle odstavce 2.

(6) Komise k převzetí věcných plnění uložených obcí k požádání velitele (§ 85, odst. 1 zákona) skládá se ze zástupce vojenské správy jako předsedy, z jednoho zástupce finanční správy a z jednoho zástupce dotčené obce. Není-li možno pro naléhavost věci dosáhnouti zástupce finanční správy, nastupuje na jeho místo další zástupce vojenské správy.

(7) Komise k převzetí věcných plnění uložených obcí podle § 85, odst. 3, druhé a třetí věty zákona se skládá ze starosty této obce (nebo jeho náměstka) jako předsedy a dvou členů obecního zastupitelstva.

(8) Komise k převzetí věcných plnění uložených okresním úřadem (ať přímo nebo prostřednictvím obce) podle § 85, odst. 3, první věty zákona se skládá ze 2 zástupců tohoto okresního úřadu, z nichž jeden předsedá, a z jednoho zástupce finanční správy.

(9) Má-li být komisionálně převzat věcný prostředek, jehož obecná hodnota podle názoru úřadu (velitele nebo obce), jenž věcné

plnění uložil, není pravděpodobně vyšší než 5.000 Kč, není v komisi podle odst. 1, 6 a 8 zapotřebí účasti zástupce finanční správy a komise podle odstavců 5 a 7 mohou se skládati toliko z předsedy a jednoho člena. Uložila-li věcné plnění obec z příkazu okresního úřadu, je pro názor o obecné hodnotě věcného prostředku rozhodný názor okresního úřadu.

(10) Jde-li o převzetí věcných plnění obcí nebo některou jinou osobou odlišnou od státu, nebo jiným úřadem než státním, jdou útraty komisionálního přejímání na vrub této obce, osoby nebo úřadu. Jinak nese útraty komisionálního převzetí stát.

§ 22.

(1) Úkolem přejímací komise je zjistiti přesně rozsah věcného plnění, též co do příslušenství věcného prostředku, stav poskytnutého věcného prostředku, zejména též, nemá-li snad věcný prostředek vady a jaké, u nemovitostí též účel, kterému sloužily v době převzetí, jakož i dále všechny okolnosti rozhodné pro určení náhrady za toto plnění (§ 151, odst. 5 a § 152, odst. 3 zákona). Přejímací komise má též zjistiti držitele, od něhož se věcný prostředek přejímá, ačli není neznám, a dále, a to zpravidla dotazem u držitele, zda je držitel též vlastníkem věcného prostředku, či zda je vlastníkem osoba jiná a která.

(2) Předseda komise přibere k jednání podle potřeby jednoho nebo více znalců. Znalce vezme předseda komise do slibu, pokud znalec nebyl již všeobecně vzat do přísahy. Neúřednímu znalci přísluší, pokud to není upraveno již platnými předpisy, odměna, jejíž výši určí pro obor komisí, jimž předsedá zástupce politického úřadu nebo obce, ministerstvo vnitra, a pro obor komisí, jimž předsedá zástupce vojenské správy, ministerstvo národní obrany; obě řečená ministerstva určí výši odměny v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Předseda přejímací komise může v případě potřeby k jednání komise připustiti zástupce odborných zájemnických vrstev. Jest povinen tak učiniti, žádá-li o to ten, kdo věcný prostředek poskytuje, a nenastal-li by tím průtah v převzetí. Byl-li zástupce odborných zájemnických vrstev k jednání přejímací komise připuštěn, děje se tak na útraty toho, kdo věcný prostředek poskytuje. Tento zástupce není členem komise; nepřibírá se k jednání komise v případech, kdy podle § 21, odst. 9 může býti věcný prostředek převzat komisí zjednodušenou.

(4) O komisionálním převzetí sepíše se zápis. Není-li o některé otázky názor členů komise, předsedu v to počítaje, jednotný, zapíše se názor většiny komise. Názor člena komise, který se octl v menšině, se zapíše toliko na jeho žádost. Nedosáhl-li žádný z různých názorů většiny, zapíše se všechny názory. Je-li komise v případech podle § 21, odst. 9 složena jen z předsedy a jednoho člena, zapíše se názor předsedy i člena, není-li jednotný. Do zápisu se pojme též prohlášení přítomné strany nebo jejího zástupce, přeje-li si je učiniti.

(5) Zápis podepíše všichni členové komise a strana (její zástupce), je-li přítomna. Odpirá-li strana podpis, poznamená se to v zápisu s udáním důvodu, proč byl podpis odepřen. Zápis se uloží u toho velitelství nebo úřadu, jenž je povolán určit, jaká náhrada přísluší za poskytnutí toho neb onoho věcného prostředku (§ 154 zákona). U úřadu (velitelství, obce), k němuž patří předseda komise, se uloží opis zápisu. Ostatní členové komise mohou si vyžádati opis zápisu. Tomu, kdo věcné plnění poskytl, se vydá, je-li přítomen osobně nebo svým zástupcem, rovněž opis; jinak se mu vydá jen na žádost.

§ 23.

Komisionálního přejímání není třeba, jde-li o převzetí věcných prostředků, za něž žádná náhrada nepřisluší (§§ 90 a 91 zákona).

§ 24.

(1) Komise, za jejíž součinnosti se vrací věcný prostředek podle § 88, odst. 2 zákona, je složena — s výjimkou stanovenou v § 28 — obdobně, jako je stanoveno v § 21, odst. 1 až 4, pro komisi přejímací.

(2) V poli může být věcný prostředek, jenž má být vrácen vojenskou správou, vrácen za součinnosti komise složené toliko ze tří zástupců vojenské správy, z nichž jeden předsedá.

(3) Úkolem komise, za jejíž součinnosti se vrací věcný prostředek, je zjistiti, a to především porovnáním se zápisem o komisionálním převzetí (§ 22, odst. 4 a 5), přesně věcný prostředek, jenž se vrací, a osobu, které se vrací, jakož i stav věcného prostředku, zejména se zřetelem na všechny okolnosti rozhodné pro posouzení nároků na náhradu škody a jejich výši. Komise konstatuje výslovně též, zda byl u ní vznesen požadavek náhrady škody podle § 158, odst. 1 zákona, a jaké.

(4) Komisionálního zjištění podle předchozích odstavců je třeba též, nemohl-li být věcný prostředek vrácen v případech uvedených v § 88, odst. 4 zákona.

(5) O komisi podle předchozích odstavců platí jinak obdobně totéž, co je ustanoveno v § 22, odst. 2 až 5. Rozhoduje-li komise podle § 159, odst. 1 zákona o náhradě škody a nebylo-li v názorech členů komise (předsedu v to počítaje) dosaženo o výši škody, která by měla být nahrazena, jednoty ani většiny, platí průměr částek navržených jednotlivými členy (předsedu v to počítaje). Není-li v otázce, zda je nárok na náhradu škody vůbec dán, jednoty, rozhoduje názor většiny a v případě, že je komise složena jen z předsedy a jednoho člena (odst. 7), názor předsedův.

(6) Komisionálního vrácení, po případě zjištění podle předchozích odstavců není třeba pro věcné prostředky, které nebyly převzaty komisionálně, jestliže zároveň osoba, které se věcný prostředek má vrátiti, nepožaduje náhradu škody ve smyslu § 157 zákona, nebo žádá-li ji sice, ten však, kdo věcný prostředek vrací, požadavku tomu plně vyhověl nebo o náhradě škody se dohodl.

(7) Jde-li o vrácení věcného prostředku, který byl převzat zjednodušenou přejímací komisí podle § 21, odst. 9, není v komisi podle odstavce 1 zapotřebí zástupce finanční správy a komise podle odstavce 2 může se skládati toliko z předsedy a jednoho člena.

(8) Útraty komisionálního vrácení věcného prostředku vráceného obcí nebo některou jinou osobou odlišnou od státu, nebo jiným úřadem než státním, jdou na vrub této obce, osoby nebo úřadu; jinak jdou na vrub státu.

§ 25.

(1) Jestliže v případech podle § 88, odst. 4 zákona vrací věcný prostředek někdo jiný než stát nebo obec, oznámí komise — a nevrací-li se věcný prostředek komisionálně, tedy ten, kdo věcný prostředek vrací — okresnímu úřadu, že věcný prostředek nebyl držitelem převzat. Okresní úřad učiní další potřebné opatření.

(2) K vydání věcného prostředku, jenž byl ponechán podle § 88, odst. 4 zákona prozatímně k uschování (opatrování) státní správy neb obce, přihlásivšímu se držiteli není již třeba komisionálního odevzdání.

(3) Veřejnou dražbu podle § 88, odst. 4 zákona provéstí je podle předpisů platných pro dobrovolnou dražbu. Návrh na dražbu,

nepodává-li jej nebo nepovoluje-li dražbu okresní úřad sám, je třeba doložit osvědčením okresního úřadu, že jsou dány podmínky stanovené v uvedeném zákonném ustanovení.

§ 26.

(1) Mezi dopravní prostředky podle § 89 zákona náležejí kromě jiného též zvláštní letecká vozidla, jako letecký filtrační vozík, letecký ohřívací vozík, letecký světlometný vozík, letecký majákový vozík, letecký křídlový vůz, letecký trupový vůz, letecký agregátový vozík, letecký vozík manipulační.

(2) Příslušenstvím dopravních prostředků podle § 89 zákona sluší rozuměti — pokud nejde o věc, jakou má být věcný prostředek vybaven již podle § 18 —:

a) u koní: bič, vědro, kartáč na koně, hřbílko, houni, stájovou ohlávku, stájový řetěz, obročnici, úplný dobrý postroj a krmivo na 2 dny;

b) u vozidel pro zvířecí potah: vozovou svítilnu a kclomaznici s potřebným množstvím mazadla, u vozidel pro dopravu osob kromě toho ještě 2 příkrývky na nohy;

c) u motorových vozidel: kromě onoho vybavení, které předpisuje zákon ze dne 26. března 1935, č. 81 Sb. z. a n., o jízdě motorovými vozidly, a prováděcí nařízení k němu, též pohonné hmoty (benzin, olej a jiné hmoty) v množství potřebném na 300 km a je-li obsah nádrže určen pro větší vzdálenost, tedy v množství odpovídajícím tomuto obsahu; u nákladních aut též plachtu;

d) u letadel:

aa) všechny náhradní součástky, kterými je obvykle vybaveno každé letadlo (náhradní pneumatiky, součástky k motoru vozidla a pod.),

bb) veškeré příslušné nářadí, které k letadlu patří pro jeho běžnou obsluhu a běžné opravy,

cc) pohonné hmoty letadla ve výměře nádrží letadla a rezervních nádob,

dd) veškerá zvláštní zařízení letadla, kterými bylo letadlo původně vybaveno,

ee) záložní motory s příslušnými náhradními součástkami a obalem, má-li je držitel;

e) u plavidel: kotevní zařízení, kormidelní zařízení, palubní výstroj, plachty a lanoví, strojní zařízení, pohonné hmoty pro hlavní a pomocné stroje pro plný akční radius plavidla, vnitřní zařízení, zařízení plynoucí z obvyklého určení plavidla, záchranné prostředky, obvyklé náhradní součástky, veškeré signální

prostředky, nařízené příslušným řádem plavební policie pro tu onu řeku, a všechna taková zařízení, bez kterých by provoz plavidla nebyl možný;

f) u ostatních dopravních prostředků: takovou výbavu nástroji a jinými pomůckami k uvedení jich do stavu způsobilého k použití nebo k opravě, jakou bývají v obchodě obvykle vybaveny, jakož i výbavu pohonnými hmotami v přiměřeném množství.

(3) Úřad (velitelství nebo obec), který ukládá věcné plnění, může podrobněji vypočísti příslušenství, s kterým má být dopravní prostředek dodán.

§ 27.

Za ubytovací a skladní prostory, pro něž není náhrada upravena předpisy pro přechodné ubytování vojska v míru, přísluší za jejich poskytnutí podle § 95 zákona, nedojde-li k dohodě, náhrada podle hlavy VII zákona.

§ 28.

(1) Registrovaný nebo jiný podnik důležitý pro obranu státu, který byl odevzdán vojenské nebo jiné státní správě podle § 29 nebo § 98 zákona do správy na její vlastní účet, přejímá — nedojde-li k odevzdání v dohodě s držitelem podniku — komise složená:

a) jde-li o podnik registrovaný, nebo jde-li o jiný podnik, jestliže k jeho odevzdání dala příkaz vojenská správa, ze zástupce:

1. ministerstva národní obrany jako předsedy,

2. ministerstva, do jehož oboru působnosti náleží druh podnikání, k němuž podnik patří a

3. ministerstva financí;

b) v ostatních případech ze zástupce:

1. ministerstva, které dalo k odevzdání podniku příkaz, jako předsedy,

2. ministerstva národní obrany,

3. ministerstva, do jehož oboru působnosti náleží druh podnikání, k němuž podnik patří, ačli samo nedalo k odevzdání podniku příkaz [písm. b), č. 1], a

4. ministerstva financí.

(2) Vracení podniku se děje před stejně složenou komisí.

(3) Jinak platí o těchto komisích, co bylo stanoveno v §§ 21 až 25.

§ 29.

Prodej podle § 99, odst. 6 zákona děje se

zpravidla veřejnou dražbou, a to podle předpisů o dobrovolné dražbě.

Část 4.

Ustanovení závěrečná.

§ 30.

(1) Ustanovení § 311 branných předpisů se zrušuje. Rovněž se zrušuje § 25, odst. 2 vládního nařízení ze dne 3. července 1936, č. 197 Sb. z. a n., o podnicích důležitých pro obranu státu.

(2) Jde-li o úkony pro potřeby branné moci, je ponecháno vojenské správě uvážiti, zda vzhledem k okolnostem případu použije, jde-li o muže, povolání k zvláštním úkonům podle § 3 branného zákona a příslušných ustanovení branných předpisů vydaných vládním nařízením ze dne 15. září 1927, č. 141 Sb. z. a n., či bude-li požadovati osobní úkony podle zákona o obraně státu.

§ 31.

Podrobnější směrnice k provedení tohoto nařízení může vydati ministerstvo národní obrany v dohodě se zúčastněnými ministerstvy, pokud není v nařízení stanoveno jinak.

§ 32.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlády.

Syrový v. r.

Dr. Krofta v. r.	Dr. Reich v. r.
Černý v. r.	Dr. Horák v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Dr. Mentl v. r.
Šubrt v. r.	Dr. Dunovský v. r.
Dr. Fajnor v. r.	Dr. Fritz v. r.
Dr. Janáček v. r.	Ing. Vavrečka v. r.
Dr. Kamenický v. r.	Dr. Bukovský v. r.
Ing. Nosál v. r.	Dr. Zenkl v. r.

186.

Vládní nařízení

ze dne 23. září 1938

o přechodném snížení celních sazeb na sádlo.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. III, č. 1 zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., a podle čl. IV, odst. 4 vládního nařízení ze dne 10. června 1933, č. 96 Sb. z. a n., o úpravě celního sazebníku:

§ 1.

Celní sazby stanovené v čl. I, § 2 vl. nař. č. 96/1933 Sb. z. a n. pro zboží saz. č. 89 (vepřové a husí sádlo, syrové i vyškvařené) snižují se pro dobu do 31. března 1939 včetně takto:

Saz. č. 89. Vepřové a husí sádlo, syrové i vyškvařené:

	za 100 kg
a) syrové	90— Kč,
b) vyškvařené	120— Kč.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. října 1938; provede je ministr financí v dohodě s ministry průmyslu, obchodu a živností a zemědělství.

Syrový v. r.

Dr. Krofta v. r.	Dr. Reich v. r.
Černý v. r.	Dr. Horák v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Dr. Mentl v. r.
Šubrt v. r.	Dr. Dunovský v. r.
Dr. Fajnor v. r.	Dr. Fritz v. r.
Dr. Janáček v. r.	Ing. Vavrečka v. r.
Dr. Kamenický v. r.	Dr. Bukovský v. r.
Ing. Nosál v. r.	Dr. Zenkl v. r.

187.

Vládní nařízení

ze dne 23. září 1938,

jímž se opětně mění vládní nařízení ze dne 13. listopadu 1936, č. 280 Sb. z. a n., kterým se mění poměr míšení mouky žitné (režné) a pšeničné mouky chlebové pro výrobu chleba, ve znění vládního nařízení ze dne 11. června 1937, č. 108 Sb. z. a n.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 5, odst. 1 zákona ze dne 10. dubna 1930, č. 46 Sb. z. a n., o výrobě chleba:

Čl. I.

§ 1 vl. nař. č. 280/1936 Sb. z. a n. ve znění čl. I vl. nař. č. 108/1937 Sb. z. a n. se mění tak, že slova „do 30. září 1938“ se nahrazují slovy „do 31. prosince 1939“.

Čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. října 1938; provede je ministr vnitra v do-